
ACSAI ROLAND

Aura-folyó

Egyszer megláttad az aurámat,
Gondolom a befagyott Aura-folyó
Hídján,
És elképzelem,
Hogy most milyen színű lehet.

A túlparti templom hosszúkás
Ablaksora,
Akár karmolásnyomok
Egy háton:
A test gótikus emlékei.

Megállok a híd közepén,
Odalent a jégen
Egy bicikli pontos
Körvonala.

Tegnap, erre járva, te mutattad meg nekem,
És látom a lábnyomokat is,
Amik a valaha ottfekvő bicikliig vezetnek –
Valaki bement érte, hogy kihozza.

Folytatom utam a város felé.
Kitartóan kísér a folyó sárgás jege,
És az öngyilkos
Bicikli.

Joulu

Legrövidebb napján az évnek,
Miután a környező hegyek miatt hónapok óta
Már amúgy is láthatatlan
Nap lebukott valahol a horizont mögött
A felhőket cinóber- és kadmiumvörösen világítva
meg,
Hogy aztán újra sárgás-szürke freskószínbe hűljenek,
A fűrészt a bicikli kormányára akasztva
Elindultam Puustelli felé,

Hol a fából ácsolt épületek miatt,
Melyek olyanok, mint Gallen-Kallela,
Vagy Pekka Halonen műtermei, délen,
Mindig úgy éreztem, mintha
Száz évet tekertem volna vissza az időben;
És ahol az évszázados fenyőkön túl a stég olyan észre-
[vétlenül fut ki
Az éjszakai ég alá,
Mint a rénszarvasok nyoma.

Havazni kezdett.
Ide-oda forgattam fejem a hóesésben
Megfelelő fenyőt keresve,
Amire egy tó partján, félúton,
Hamarosan rá is akadtam.
Mielőtt nekiláttam volna, hogy kivágjam,
Cigaretára gyújtottam,
Majd talpammal megnyikorogtattam a jeget,
És vártam, hogy valahonnét az erdő mélyéről válaszoljanak rá
A rókák.

Letérdeltem a fa mellé.
Megrázogattam tappancsait,
És megsimítottam havas tűlevél-szőrét,
Majd, mintha csapdából, kiszabadítottam vékony törzsét
A zuzmók gyűrűjéből.

Gyantaillat csapott meg,
Amikor fűrészelni kezdtem,
Gyantaszavak
– képzelet borostyánkővében a valóság
szúnyoga –,
Amikkel hozzám beszélt, szavaiban úgy tükröződtem,
Akár egy hologramban;
Aztán a hónom alá kapva,
Mint egy reszkető állatkölyköt, neked,
A biciklin hazahoztam.

Varga Veronika fotói